

श्री साईबाबांनी आपल्या कृती-उक्तीतून जे सांगितले ते आपल्याला जीवनात खूप मार्गदर्शक होईल असे आहे. साईबाबांची शिकवण अंगी बाणव-प्याचा प्रयत्न केला पाहिजे. ज्यामुळे दुसऱ्यास त्रास होईल असे वर्तन करू नये, दुखितांचे दुःख दूर करण्याचा यथाशक्ति प्रयत्न करावा. धर्मकल्पनेवरून वादविवाद करू नये, भुकेलेल्याला अन्न द्यावे, हच्छा गोष्टी करणे म्हणजे श्रीबाबांची डोळस भक्षित करणेच होय. हच्छाप्रमाणेच साईबाबांचे पुण्यस्मरण करणे हेही औचित्यपूर्ण आहे. कारण

जरी मी गेलो हे शरीर टाकून
तरीही धावेन भवतांसाठी -

जरी मी हे शरीर टाकून गेलो; तरी मी जिवंत आहे, आणि याची प्रचिती तुम्ही घ्या, अशी ग्वाही दिली आहे म्हणजे साईबाबा हे गेले नाहीत. ते नित्य जिवंत आहेत, व जिवंतच राहणार, जन्ममृत्यु ही जड देहाची मर्यादा आहे. देह पंचमहाभूतात विलीन झाला, पण श्री बाबा हे जन्ममरणातीत आहेत, सर्वकालीन आहेत. सर्व ठिकाणी आहेत. आपल्या भवतांच्या अगदी समीप आहेत, त्यांच्या अंतःकरणात आहेत,

मग जो गाई वाढे कोडे
माझे चरित्र माझे पवाढे,
तयाच्चिया मी मागेपुढे,
चोहीकडे उभाच्चि -

(अ. ३ ओ. १२).

दसऱ्याच्या दिवशी श्री बाबांनी इहलोकातून परलोकात सीमोल्लंघन केले ते नाहीत. म्हणून खद करण्यापेक्षा ते सर्वत्र आहेत, माझ्या पाठीशी आहेत, माझ्या अंतःकरणात आहेत, म्हणून त्यांनी जे सांगितले तेच मी आचरणात आणण्याचा प्रयत्न करीन, म्हणजे श्री बाबांचे पुण्यस्मरण केल्यासारखे होईल.

श्री साईबाबांचे आत्मविचार करायला लागणारे आध्यात्मिक ज्ञान

—श्री- सत्यवान गायकवाड
३१९ नवी खडकी, येरवडा
पुणे - ४११ ००६.

नाही परमात्मा । सांगे ज्यास आत्मा ।
त्यास एक चिता । गूढ काय ॥

० बाबा अद्वैतवादाचे पुरस्कर्ते होते. अद्वैतवाद म्हणजे आत्मा व परमात्मा यांच्यातील एकता. सर्वं चराचर सृष्टीत, चेतन, अचेतन सृष्टीत परमेश्वर व्यापला आहे ही मांगल्यपूर्ण भावना.

जे जे भेटे भूत ते ते मानिजे भगवंत असे ज्ञानेश्वरांनी म्हटले आहे. हिंडु धर्मात अद्वैतवादाची श्रेष्ठ परंपरा आहे. त्याचाच पुरस्कार बाबांनी केला.

“अवतार हा निरनिराळचा काळी, जगाच्या निरनिराळच्या भागात वेग-वेगळचा नावारूपानी प्रकट होतो. भूतलावरील त्याचे आगमन हे नेहमी मानव-जातीच्या आध्यात्मिक पुनर्जन्माच्या वेळीच घडून येत असते. त्यामुळे तो मानव-धारी देहात प्रकट होण्यापूर्वीच्या नजिकच्या मानव जातीला आगामी पुनर्जन्माच्या तीव्र प्रसूतीवेदना सहन कराव्या लागतात. या काळात मानव, पूर्वी कधी नव्हता एवढा वासनांचा गुलाम बनतो, लोभाच्या आहारी जातो, भयाने ग्रस्त होतो आणि रागाच्या तडाख्यात सापडतो. श्रीमंत लोक गरिबांवर जुलूम करतात मूठभर सत्ताधारी लोकांच्या फायद्यासाठी बहुजन समाजाची वागणूक केली जाते. मनाला शांती किंवा स्वस्थता न मिळाल्याने, मनुष्य कृत्रिम उत्तेजन देणाऱ्या गोष्टींमध्ये स्वतःला विसरण्याचा, हरचण्याचा प्रयत्न करतो. अनिती बोकाळते, गुन्हेगारी फैलावते. धर्मची चेष्टा होते. समाजाच्या सर्व थरात लाचलुचपतीचा प्रादुर्भाव होतो. युद्धे भडकतात. मानव हताश होतो चिनाशाची लाट थोपवून धरण्याची कोणतीही शक्यता दिसेनाशी होते. नेमक्या अशाच वेळी अवतार प्रकट होतो. परमात्म्याचा मानव देहातील तो संपूर्ण आविष्कार

बनतो, आणि बाबांसारखे देवरूपी अंश या पृथ्वीवर येतात व आध्यात्मिक ज्ञान देऊन धन्य करतात.

बाबा भक्तांना उडी देत. त्यातून त्यांना अनासक्ती, वैराग्यता आणि अध्यात्मिक ज्ञान इ. गुणांचा बोध भक्तांच्या हृदयावर ठसवायचा होता. त्याची प्रचिती खालील सत्य कथा पाहिल्या नंतर सहज येईल.

वांद्रचाचे बाबासाहेब तर्खंड हे प्रार्थना समाजाचे अनुयायी होते. पण त्यांचा मुलगा व पत्नी निस्सीम साईभक्त होत्या. बाबांच्या दर्शनाकरिता म्हणून ते दोघे शिरडी मुळकामी आले. शिरडीस येताना मुलाने आपल्या वडिलांना सांगितले होते की श्री बाबांच्या फोटोस नैवेद्य दाखविल्या शिवाय अन्न ग्रहण करू नका. कारण मुलगा नित्य नियम काळजीपूर्वक पाळीत होता. वडिलांनी मुलाच्या सांगण्यास होकार दिला. नंतर आई व मुलगा निश्चित मनाने शिरडीस आली. बाबांची सेवा करू लागले. एकदा विसरणे तर्खंड श्री बाबांना नैवेद्य दाखवावयास विसरून गेले. द्वारकामाईत श्री बाबा बसले होते. जवळच तर्खंड बाई व त्यांचा मुलगा होता. त्यांच्याकडे बाबा पहात म्हणाले, “काय करावे बाई! मी आज तुमच्या घरी गेलो होतो. परंतु मला उपाशी पोटी परत यावे लागले. मला फार भूक लागली होती व्याकूळ झालो होतो शेवटी मला तसेच परत यावे लागले!” मुलान तर्क केला, नक्कीच आपले वडील बाबांना नैवेद्य दाखविण्यास विसरून गेले. त्याशिवाय बाबा असे म्हणणार नाहींत. मुलाने लगेच पत्रव्यवहार करून विचारले. तेव्हां बाबांनी सांगितलेली घटना सत्य ठरली. यातूनच आपल्याला श्री बाबांचे आत्म विचारांचे ज्ञान प्राप्त होते.

एक दिवस नानासाहेब चांदोरकर बाबांचे पाय चेपत बसले होते. त्यावेळी मशिदीत कोणीच उपस्थित नव्हते. अशावेळी नाना गीतेतला एक श्लोक तोंडाने पुटपुट्यात होते. “तदिद्धि प्रणिपातेन परिप्रश्नेन सेवया!” हा वेळेपावेतो, बाबांना संस्कृत येते ही गोष्ट कुणालाच ठाऊक नव्हती. म्हणूनच चांदोरकर मनमोकळे पणाने तो श्लोक पुटपुट्यात होते. बाबा त्यांना म्हणाले, “नाना तुझ्या त्या संस्कृत शब्दाचा एक-एक अर्थ सांग पाह” चांदोरकर ते ऐकून बाबांच्या तोंडाकडे पहातच राहिले. शंकराचार्याच्या टीकेवरून त्यांनी त्या श्लोकाचा अर्थ समजावून घेतला होता. त्या प्रमाणे त्यांनी शब्दांचा अर्थ सांगायला सुरचात केली.

बाबांनी सारे ऐकून घेतले आणि मग त्या संस्कृत श्लोकाचा नवा अर्थ सांगायला सुखावत केली. एकेका संस्कृत शब्दाचा ते मराठी अर्थ सांगत होते. बाबा म्हणाले —

उपदेशयंती ते ज्ञानम्' असे जे त्या श्लोकात आहे ते उपदेशयंती ते अज्ञानम्' असे वाचायला हवे' बाबांची ती टीका ऐकून चांदोरकरांसारखा संस्कृत विद्वानही थक्क झाला. नाना जरा एक प्रणिपातेन म्हणजे आपल्या गुरुला शरण गेले पाहिजे नुसतेच गुरुपुढे लोटांगण घालून चालणार नाहीं. परिप्रश्नेन म्हणजे गुरुला बिकट प्रश्न विचारायला हवेत आणि गुरुच्या उत्तरामुळे तुमचे आध्यात्मिक ज्ञान वाढायला हवे. हे सर्व ऐकून नानांचा आत्मविचार वाहला व आध्यात्मिक ज्ञान त्यांना प्राप्त झाले.

श्री बाबा शामा आणि हेमाडपंत यांना म्हणाले आत्मज्ञान प्राप्त करून घेण्यासाठी तुम्ही दोघांनी सतत साधना करायला हवी. तसे केल्याने तुम्हांला तुमच्या वृत्ती काढूत ठेवता येतील श्रीहरीचे चितन करा. सर्व प्राणिमात्रांमध्ये इश्वरी अंश आहे हे चिसरू नका. तुम्ही तुमचे मन निश्चल करायला हवे. निर्विकार करायला हवे. तुम्ही तुमचे मन निश्चल केल्यावर आध्यात्म प्राप्त होईल आणि तुम्ही दोघे या मानव जन्मात सुखी व्हाल.

राधाबाई देशमुख या महिलेने बाबांजवळ गुरुमंत्र मागितला तेव्हां श्री बाबा म्हणाले आई मला माझ्या गुरुनंत्र गुरुमंत्र दिला नाहीं मग मी तरी तुला गुरुमंत्र कुठून देऊ. तुला गुरुमंत्राची काही जरूरी नाहीं. आध्यात्मिक ज्ञान प्राप्त कर आणि आत्म्याला विचार करायला लाव. तोच खरा मार्ग सुखकारक आहे. आध्यात्म्यज्ञान म्हणजे काहिहीं कठीण नाहीं. त्याकरिता जपजाण्य करावे लागत नाहीं किंवा रानोमाळ जाऊन कडक साधना करावी लागणार नाहीं. आध्यात्म्याचे ज्ञान आपल्या आत्मविचाराजवळ आहे. त्याला तू जागा कर. कोणाकडून गुरुमंत्र घेऊ नकोस. आत्मविचार म्हणजे आध्यात्माची सांगड. ती सांगड तू घाल. माझ्याकडे चित्र एकाग्र कर. माझ्या शब्दावर विश्वास ठेव. सबुरीमुळे विजयश्री जवळ येते. श्रद्धा आणि सबुरी या दोन्ही सख्या बहिणी आहेत त्यांची कांस तू धरायला हवीस म्हणजे बनता बनता बनेल व या जागी तुला अध्यात्मिक ज्ञान प्राप्त होईल. तू सुखी होशील. आये आता तू घरी जा. ज्या वेळी तू माझी आठवण करशील त्या त्या वेळी मी तुझ्या जवळच असेन.

राधावाई शिंदे हिला बाबांनी एकदा स्वतः करिता जेवण तयार करायला सांगितले. शिंदे बाईना खूप आनंद झाला. त्या माऊलीने अगदी गडबडीत घरी जाऊन बाबांसाठी जेवण तयार करून आणले. श्रीबाबांनी आणलेले जेवण, समोरच असलेल्या कुच्याला घातले. तेव्हां राधावाईस बाबांचा खूप राग आला. त्यावर श्री बाबा राधावाईस म्हणाले, आये जो आत्मा माझ्या शरिरात वास करतो तोच आत्मा हच्चा कुच्याच्या शरीरात आहे हे ज्ञान तू नीट समजावून घे म्हणजे आध्यात्म्याची गोडी लागेल. नव्हे तर तू आध्यात्म प्राप्त करून घेशील या जन्मीच काय परंतु प्रत्येक जन्मात तू सुखी होशील. श्री बाबा म्हणगतात जन्म मृत्युच्या त्या रहाटगाडग्यातून जर कुणाला सुटका करून ध्याव्याची असेल तर त्याने आत्मज्ञान करून ध्यायला हवे. कुणाच्याही जन्माचे त्यामुळे सार्थक होईल. निरिच्छ होऊन तुम्ही परमेश्वराचे चिंतन करायला हवे. आत्म्यावर आपले मन केन्द्रित करायला हवे. आपल्या आत्म्याला विचार करायला लावा म्हणजे आध्यात्म प्राप्त होईल. तुम्हाला तसे करता येत नसेल तर या माझ्या मानवी देहावर मन केन्द्रित करा. असे केल्याने आत्मविचार आणि आध्यात्म अशा दोन्ही अवस्था प्राप्त होतील तुम्ही नवीन जन्म ध्याल आणि या युगात धन्यता पावाल.

मी कोण आहे? आलो कोठून? आणि जायाचे कोठे? हा देह नाशिवंत आहे पंचप्राणवायूत मिसळून जाईल. पण गेलेली वेळ पुन्हां येणार नाही. मी तुम्हाला आज येथे दिसतो उद्या दुसरीकडे निघून जाईन माया महा भयंकर चेटकी आहे. मायेच्या शूखला मला सुद्धा बंधनकारक आहेत. या जन्मात काहीतरी सतकृत्य करा माझ्यापासून थोडेतरी आध्यात्मिक ज्ञान मिळविष्याचा प्रयत्न करा. अल्ला तुमचे भले करील आणि तुम्हाला सद्गती देईल.

प्रत्येक माणसाच्या आयुष्यात एकाद वेळी असा प्रसंग येतो की, त्याला आपला जीव नकोसा होतो. मन आत्मा यांचो समतोल बुद्धि नष्ट होते. आणि वैराग्य उत्पन्न होते. बाळाराम मानकर यांची अशीच स्थिती झाली. आपल्या घरादारावर तुळशीपत्र ठेवून शिरडीला आले. त्यांच्या आयुष्याला योग्य वळण देण्याकरिता स्तुत्य उद्देशाने बाबांनी बारा रुपये दिले. आणि त्यांना मंचिंद्र-गडोवर जाण्यास सांगितले. परंतु मानकर कबूल होईनात. तेव्हां श्री बाबांनी आध्यात्म विचारांचा उद्देश्य पटवून दिला. बाबांच्या आज्ञेप्रमाणे मानकर गडावर ध्यान धारणा करीत बसले. भक्तांना समाधिस्थितीत त्यांच्या गुरुस्वे किंवा

देवते चे दर्शन घडते, पण मानकरांना समाधिपूर्वीच्या जागृत स्थितीतच थोड्याच दिवसात बाबांचे प्रत्यक्ष सदेह दर्शन घडले. मानकरांनी श्री बाबांना विचारले तुम्ही गडावर का पाठविले? त्यावर बाबा त्यांना म्हणाले, “तुला शिरडीच्या गोंधळात भडकलेले डोके एकाग्रता पावणे कठीण होते. आता तू आत्मविचार कर आणि आध्यात्म प्राप्त कर. तू धन्य होशील”. इतके सांगून साई अदृश्य झाले.

भगवान गौतमबुद्ध हे अडीच हजार वर्षपूर्वी होऊन गेले. त्यांनी सुद्धा आत्मविचार आणि त्यापासून आध्यात्म यांची जगाला शिकवणूक दिली. बुद्ध म्हणतात देह आहे म्हणून दुःख आहे जन्म हा प्रवृत्तीतून निर्माण होतो. प्रवृत्ती ही राग, द्वेष, मोह यातून निर्माण होते आणि हे सारे विकार अज्ञानातून निर्माण होतात या अज्ञानाचा नाश करा आणि आत्मविचार बाढवा म्हणजे सर्व दुःखे नाश पावतील.

आज विज्ञानाते पण श्री साईबाबांची आणि भगवान बुद्धांची सत्य शोधनाची प्रेरणा मात्य केली आहे.

सदैव भक्ति लाभो ही माझी आस
जन्मोजन्मी होईन मी तुझा दास
अखंड लाभो मजला तुझा सहवास
साईनाथा कर तू हृदयी मम दास
जयदेव जयदेव जय साईनाथा – श्री साईनाथा.

बाबांमुळेच उत्सव साजरा

—सौ. वर्षा विलास ढगे. बी. ए., डी. एड.
ओम् योगिनी', ८-३२ सोमवार बाजार
रोड, मालाड (प.) मुंबई-४०० ०६४.

॥ जो जो, मज भजे जैशा जैशा भावे
तैसा तैसा पावे, मीही त्यासी ॥

० श्री साईबाबांचा उत्सव' माझे वडील श्री. शांतराम अनंतराच किरावंत हे पुर्वीपासून करतात. बाबांची नवरात्रात सप्तमीला स्थापना करतात व एकादशीला उत्सव समाप्ती होते. या प्रसंगी बाबांच्या पोथीतील चमत्काराचे एक-एक दृश्य ते चलचित्रांच्या सहायाने दाखवितात. आम्ही प्रथम २ री फणसवाडी येथे रहात होतो. बाबांची सकाळी आरती होत असे. रात्री शेजारती तर अतिशय रंगत असे. सर्व शेजारची मंडळीही मोठ्या भक्तिभावाने येत.

१९५४ सालची माझ्या जन्माची गोष्ट! माझ्या आईची प्रकृती अतिशय चिताजनक! चौपाटी येथील कै. श्री. पुरंदरे डॉ. नी सांगितले की कदाचित दोन्ही केस गमवाव्या लागतील. दिवस ऐन उत्सवाचे! माझी आजी वडिलांस म्हणाली, “अरे, आपली चाळीची ही १ खोली, घरात ही गडबड तर तू बाबांना विनंती कर व भजन, शेजारती थोडक्यात आटप.”। पण वडिलांची बाबांवर अगाध श्रद्धा! त्यांनी तिचे ऐकलेच नाही व बाबांना सांगितले की, माझ्या दोन्ही केस वाचल्या तर मी उत्सव दरसाल असाच चालू ठेवीन अन्यथा तुमची मर्जी!” दिवस होता ९ ऑक्टो. १९५४ चा. झाले इकडे आईला हाँस्पिटलमध्ये हलचिण्यात आले आणि काय आश्चर्य साईकृपेने बाळ-बाळंतीण दोन्हीही सुखरूप! अजूनही माझे वडील बाबांचा उत्सव साजरा करतात.

अशी ही साईकृपा जंमापासूनच मला लाभली केवढे हे भास्य! बाबांचा प्रसाद म्हणून माझे नाव प्रसादिनी ठेवले. मला साईभक्तीचे जणू बाळकडूच मिळाले होते. बाबाच आम्हांला वेळोवेळी धावत येऊन या भवसागरातून

तरग्यास सहाय्य करतात. माझा विवाह श्री. विलास लक्षण ढगे यांच्याशी ज्ञाला. आश्चर्य म्हणजे माझे पतोही साईमंडत असून दरवर्षी दोनदा आम्ही शिरडीस जातो.

प्रत्यक्ष इश्वरालासुद्धा मानवी अवतार धारण केल्यावर जीवनसंकटांना तोंड द्यावे लागते! तर आम्हां मानवांची काय गोष्ट! पण आम्ही जीवनातील छोटघाशा संकटानेही डगमगतो व आरंतेने आमच्या 'साईमाऊलीला' साद घालतो. माऊलीही सत्वर धावत येऊन जीवन सुखकर करते असे कितीतरी प्रसंग आहेत. साईमाऊलीचे आणखी एक वैशिष्ट्य म्हणजे आपल्या भक्ताला भेटीसाठी ती जण अनेक दृष्टांत देऊन शिरडीस बोलावत असते. खरे पाहिले तर माऊली सर्वत्र आहे. पण तिच्या समाधीची पायरी चढल्याने प्राप्त होणारा आगळा दिव्यानंद शब्दात अवर्णनीयच!

बाबांच्या कृपेनेच आमचे जीवन सुरक्षीत चालले आहे. 'श्री साईलीला' मासिक आम्ही गेल्या मे पासून सुरु केले. त्यातील इतरांचे अनुभव वाचून मन प्रसन्न होते. मी सध्या बी. एम. सी. च्या शाळेत शिक्षिका आहे. मयंदृतरी माझी बदली ज्ञाली होती. माझी प्रकृती प्रथम पासूनच नाजूक व दोही मुले लहान घरी सांभाळावयास कोणी नाहीं अशा प्रसंगी लांबच्या शाळेत जायचे म्हणजे स्त्री ला नानातऱ्येचे प्रश्न भेडसावतात. मी बाबांना सांगितले की, माझी बदली रद्द होऊ दे. आणि काय आश्चर्य! माझी बदली रद्द ज्ञाली मी माझा हा अनुभव आज लिहिन, उद्या लिहिन अशी दाळाटाळ माझ्या हातून ज्ञाली आणि लिहायचे राहूनच गेले पण माझे मन मला खातच राहिले. पण आज मला थंडी भरून ताप आला असतानाच बाबा कानी लागून म्हणाले की, "अग ऊठ तू अनुभव लिहितेस ना?" आणि मी लिहायच्यास बसले.

बाबा मी लावलेल्या विलंबावद्दल तुम्ही माझ्यावर रागावू नका हं! तुमच्या आशीर्वादाचा हात सदैव आमच्या माथी असू द्या.

सकल मानवांची स्वार्थी वृत्ती नाट होऊन जीवन सुखकर होण्यास बाबा तुमच्या आशीर्वादाचा हात सकलजनांच्या पाठीशी असू द्या. हीच साईचरणी मनोमन प्रार्थना.

माझ्या बाबांना माझे कोटी-कोटी प्रणाम!

॥ ओम् श्री साई, श्री साई माऊली
करी आम्हांवर कृपा साऊली, गे कृपा साऊली ॥

ब्राह्मचा मंत्रः श्रद्धा-सबुरी

—श्री. गणेश शांताराम बडगुजर.
 ‘साईप्रसाद’ पवना नगर,
 एस्. टी. कॉलनी मार्गे,
 सांगवीगाव, पुणे २७.

० भक्ती! किती गोड शब्द! किती सुंदर शब्द! केवडी मोठी जावू आहे या शब्दात! खन्या अर्थाते जीवन जगायला शिकविणारी प्रभावी शक्ती आहे. भक्ती नावातच सर्व परमेश्वरी ‘शक्ती’ सामावलेली आहे. परमार्थ साध्यासाठी ज्ञान योगादि मार्गपिक्षा भक्तीमार्ग हा अत्यंत सोपा व सरल मार्ग आहे. भक्ती म्हणजे जीवन सुखमय करण्याचा मार्ग.

श्री साईबाबानी दिलेला खरा भक्तीमार्ग व भक्तीचा खरा मूलमंत्र श्रद्धा-सबुरी’ या दोन शब्दातच सामावलेला आहे. परमेश्वरावर नितांत श्रद्धा ठेवा. परमेश्वराची भक्ती श्रद्धेने करा आणि तुम्हांला त्याचे फळ चांगलेच मिळणार. त्यासाठी लगेच फळाची अपेक्षा करू नका. सबुरीने फळाची अपेक्षा करा. म्हणतात ना गम बडी चीज होती है! श्रद्धा-सबुरी’ ने जीवनाचा मार्ग सोपा होईल. जीवन सुख-दुःखाने भरलेले आहे. जीवनात येणाऱ्या चाढळ-वाच्याला, दुःखाला टाळण्यासाठी, त्यावर मात करण्यासाठी भक्ती’ (ईश्वर नामस्मरण, ईश्वर गुण-गान भजन) हा एकच मार्ग सोपा व सरल आहे. दुःख आले तर डगमगू नका. वाटचावरील काटे वेचित जाण्याची सवय लावा. आपले मन मोहून टाकणारे सुंदर, गोड सुवासिक गुलाबाचे फुल हाती येण्यासाठी हाताला काटे आधी टोचवून घ्यावेच लागतात. किंवद्दुना हे सांगण्यासाठीच परमेश्वराने गुलाबाच्या फुलाची निर्मिती काटघातूनच ‘केली आहे. भक्ती शब्दाची महति-महिमा गाताना श्री साईध्यान यात कवीने खूपच सुंदर वर्णन केलेले आहे.

धरितां साई ध्यान । आनंदे तृष्णे मन ।
 करिता साई भजन । शांती मिळे सर्वथा ॥
 खोटी हचा गजाची माया । विसरले हरिसी भजाया ।

गेला गेला जन्म वाया । नरदेही येऊनी ॥
 ईश्वरासी भजला धूवबाळ । मिळविले स्थान अडळ ।
 पावला ईश्वरी बळ । भक्तीमार्गे जाऊनी ॥
 भक्ती करी वाल्याभिल्ल । किती भक्षिले प्राणिमात्र ।
 जाहला ऋषि पवित्र । भक्ती वाटे जाऊनी ॥
 एका हो भक्त प्रलहादा लागला ईश्वरी नाद ।
 देऊनी जन्म त्यास माता धन्य जाहली ॥
 आता नको पुरावे । श्री साईनाथा स्मरावे ।
 चरण त्यांचे धरावे । श्री परमेश्वर मानूनी ॥

बाबांनी भक्तांना भक्ती मार्ग हा ईश्वर प्राप्तीचा मार्ग आहे. अशी शिकवण दिली. परमेश्वराचे अस्तित्व सर्व प्राणी मात्रात आहे. चरा-चर सृष्टीत परमेश्वर भरून राहिलेला आहे. त्या परमेश्वरा पुढे नतमस्तक केलेले त्याच्या चरणाशी राहिलेले चांगलेच. तुम्ही अनाथ व्हा. तुमची जीवनसूत्रे परमेश्वराकडे सोपवा. सुख, दुःख यांचे मिश्रण जीवन असते. तुमचे जीवन आनंदमय, सुखमय होण्यासाठी भक्ती, श्रद्धा-सबुरी खरा माग आहे. पुष्कळ लोक स्वतःला नास्तिक म्हणविणारे संकट समय येताच डगमगतात. परमेश्वरा-पुढे हात जोडतात. त्याला शरण जातात. म्हणजेच परमेश्वर सर्वश्रेष्ठ आहे. त्याच्या नामात लीन व्हा. त्यातच आपले भले आहे. आज ना उद्या हव्या देहाची राखरांगोळी होणार. जीवन हे नश्वर असते. म्हणजे जीवन आहे तोवर सत्कृत्य करावे. आध्यात्मिक ज्ञान मिळविण्याचा प्रयत्न करावा. त्यातच तुम्हांला सुख मिळेल. तुम्ही त्यातून सुखी व्हाल. तुमचे सुख पाहून परमेश्वराला देखील समाधान वाटेल. अशी मोलाची शिकवण साईबाबांनी दिली म्हणूनच वावा म्हणतात.

जर तुम्ही मजकडे पहाल
 तर मी तुमच्याकडे पाहिन

बाबांच्या समाधीचे दर्शन घेता, बाबांची उदी प्राशन करता, बाबांचे फक्त नाव घेता तुमची कठीण कठीण कायें सुद्धा सोपी होतात. दुःखे दूर होतात. नुसते बाबांचे श्रीमुख पाहून धन्यता वाटते. माणसाला आनंद मिळतो. सुख-समाधान मिळते. जीवनाचे सार्थक ज्ञाल्यासारखे वाटते.

साईबाबांनी त्यांच्या जीवनात नानाविध चमत्कार दाखविले. पाण्याने पणत्या पेटविल्या, हरविलेली घोडी दाखविली, चिलीम पेटविष्यासाठी चिमटा दगडावर आपटून विस्तव उत्पन्न केला. उदी देऊन गोर-गरीब, दीन-दुबलच्यांचे दुःखीतांचे जीवन आनंदी केले. स्वतः डोक्याला चिंधी, अंगात कफनी, हाती करवंटी या वेषात ते जीवन जगले. साईबाबा साक्षात् अवतारी पुरुष होते. साईबाबा महान संत होते. साईबाबा परमेश्वर होते. साईबाबा साक्षात् परब्रह्म होते. परमेश्वर हा एकच असतो. त्यांची नावे, रूपे अलग-अलग असतात. परमेश्वराजवळ जातीभेद, धर्मभेद नसतो हे सांगिष्यासाठी, दाखविष्यासाठी बाबांचा अवतार शिर्डीत झाला होता. कारण ते हिंदू की मुसलमान हे शेवट-पर्यंत कुणालाही समजू शकले नाही. मशिदीत दिवे लावणाऱ्या व देवळात नमाज पडणाऱ्या या देवाला म्हणावे तरी काय? शेवटी परमेश्वर एकच असतो. बाबांच्या भक्तात सर्वधर्मीय लोक आढळून येतात त्यात गरीब-श्रीमंत लहान-थोर असा कुठलाही भेदभाव दिसून येत नाहीं.

बाबांनी हा देह टाकून जातांना भक्तांना सांगितले की,

जरी हे शरीर गेलो मी टाकून ।
तरी मी धावेन भक्तांसाठी ॥

आणि खरोखरच बाबांच्या वचनाप्रमाणे आजही भक्तांना नानाविध चमत्कार दिसून येतात. शिर्डीला दररोज हजारो भक्तांची दर्शनाला रीघ लागलेली असते. शिरडीची वारी भक्त यासाठीच करतात की,

शिर्डीस ज्याचे लागतील पाय ।
दळतील अपाय सर्व त्याचे ॥

नुसते शिरडीस पाय लागल्याने, बाबांचे दर्शन घेतल्याने माणसाला आनंद मिळतो, त्यांची दुःखे कमी होतात अशा त्या महान भक्तीमार्ग देणाऱ्या श्री साईबाबांना कोटी प्रणाम!

पहिल नमन परब्रह्माला । गुरुमूर्ती साई देवाला ॥

मुलीचे पोट दुखणे थांबले

-सौ. रा. नं. सांवंत.

१५३१ सदाशिव पेठ,
टिळक रोड, पुणे ३०.

० माझ्या मिस्टरांची साईबाबांवर अत्यंत श्रद्धा आहे. न चुकता साईंची पृजाअर्चा त्यांच्याकडून होते. दर गुरुवारी ते पुण्यातल्या साईंच्या मंदिरात आरतीच्या वेळी जातात. कधी काही अडचण असेल तेव्हांच मग आरती चुकते. मी त्यांच्याबरोबर देवळात जायचे. त्यांच्या इतकी श्रद्धा माझ्याठावी नव्हती. मी परमेश्वर मानते. पण विशिष्ट मूर्तींचे विशिष्ट देव समजून पृजा करावी असे मला कधी वाटत नव्हते. परंतु माणसाच्या आयुष्यात अशा काही घटना घडतात की मग श्रद्धा ठेवावीच लागते. साईबाबा आज तुमच्या पुढे मी अत्यंत लीन आहे.

माझी लहान मुलगी ४ वर्षांची आहे. तिच्या २-३ महिने सतत पोटात दुखायचे. डॉक्टरकडे जावून प्रत्येक वेळी औषधे बदलूनही काही गुण येईता. केव्हां केव्हां रात्री बेरात्री सुद्धा पोटात दुखायला लागायचे मग अगदी काळ-जीने जीव उडून जायचा. कुठच्याचे औषधाचा गुण येईता. काय होते तेही समजेना. शेवटी आम्ही ठरवल की एखाद्या लहान मुलांच्या तज्ज डॉक्टरकडून सर्व तपासण्या करून घ्यायच्या. मी एक दिवस डॉक्टरकडे गेले. नेमके त्या दिवशी डॉक्टर नव्हते.

आमच्याकडे जानेवारी ८४ पासून 'साईलीला' मासिक सुरु केले. मे १९८४ चा उदी विशेषांक नेमका हाती आला होता त्यात खूप जणांचे साईंची 'उदी' ही किती विलक्षण गुणकारी आहे याचा अनुभव प्रत्येकाच्या लिखाणातून मी वाचत होते. मलाही एक दिवस वाटले की आपणही जर साईबाबांना असं म्हटलं तर . . .

साईबाबा माझ्या मुलीला तुमच्या उदीने बरे वाटू दे. या महिन्याच्या आत जर तिला बरे वाटले तर हा माझा अनुभव मी 'साईलीला' मासिकात पाठवेन असं म्हणून मी तिला उदी खायला दिली व तिच्या पोटालाही ३,४

दिवस लावली. त्यादिवशी ती छान झोपली. पोट दुखायचेही हळू हळू कमी व्हायला लागले. आता एखादवेळीच ती म्हणते पोट दुखतेय. पण तेही साईच्या कृपेने संपूर्ण बरे होईल याची मला खात्री आहे. माझ्या दोनही मुलीना उदी जीभेवर ठेवून खायला आवडते. त्यांचे बाबा तर साईबाबांना नमस्कार केल्याशिवाय व उदी लावल्याशिवाय आँफिसमध्ये जात नाहीत.

साईनाथा तुझ्या लीला अगाव आहेत. ही श्रद्धा अशीच दिवसेंदिवस दृढतर होवो. दुःख संकटे निवारण करणाऱ्या साईनाथा तुझी कृपादृष्टी अशीच राहू दे.

साई संदेश

—श्री. अरविंद बारटके
१३५, शुक्रवार पेठ,
पुणे ४११ ००२.

० थोर संतांची वचने आणि त्यांचे जीवन समाजाला चीरकाल आदर्शभूत ठरते! संत वाडमयामुळे समाज दुबळा न बनता संस्कारक्षम बनून चारित्र-संपन्न बनण्यास मदत होते. आजच्या विज्ञान युगात अंधश्रद्ध असू नये हे खरे परंतु त्याच्वरोवर खन्या श्रद्धेची अवहेलना करण्यापेक्षा मांगल्यावर, चांगल्या मूल्यांवर श्रद्धा ठेवून सश्रद्ध असणे निश्चितच चांगले!

माणसाच्या सत्सद्विवेक बुद्धीला तजेला आणण्याचे व त्याला जीवनात शांती आणि सौख्य देण्याचा प्रयत्न खरा संतपुरुष करीत असतो. मानवी जीवन अस्थिर व विवेकशून्य बनत असेल व दिशाहीन समाजाचे तारू जर समाज विघटक, संहारक कृत्याने भरकटत असेल तर अशा वेळी संत त्या समाजाच्या नौकेस सावरतात. तिची जडणघडण बदलण्याचा आपल्या जीवनाने, कृतीने, यत्न करीत असतात आणि जास्तीत जास्त समाज, मानव कसा सुधारेल, त्याला शांती, सौख्य, समाधान कसे लाभेल, प्रेम बंधुभाव वाढीस कसा लागेल याकडे आपले सर्वस्व केंद्रित करीत असतात म्हणूनच त्यांचे जीवन मानवाला एक नवी दिशा प्राप्त करून देते.

संत शिरोमणी साईबाबांचे जीवन हा देखिल आदर्शभूत ठरावा असाच दाखला आहे. साईबाबा हिंड होते की मुस्लीम हे ज्ञात नाहीं. ते माणूस म्हणून जगले व इतरांनी माणसात राहून मानवासारखेच जगावे असा उपदेश केला. साईबाबांकडे जातीभेद, वर्णभेद नव्हता, हिंड आणि मुस्लीम दोन्ही साईंचे भक्त होते व आजही आहेत. जाती-जाती, धर्मविरून आज केवढे अराजक माजते आहे व त्याचे किती अनिष्ट, दूरगामी परिणाम होत आहेत हे आज आपणास दिसते आहे. हिंड, मुस्लीम, शीख प्रत्येकजण आपापल्या जातीचा प्रचंड अभिमान वाळगून माणूसकी पायदळी तुडवत आहेत. अशा वेळी संतांच्या — साईबाबांच्या जीवनाची प्रकर्षणे जाणीच होते. साईबाबा मशिदित राहिले, त्यांनी रामनवमीचा उत्सव सुरु केला उरुस्ही होवू लागला. रामनवमी व उरुस या सणात हिंड मुस्लीम एकभावनेने — एक दिलाने भाग घेवू लागले हे केवढे लक्षणीय! साईच्यापाशी हिंड मुस्लीम खिस्त पारशी शीख असा भेदाभेद नव्हता म्हणूनच सारेचजण साईच्या प्रेमाचे चाहते होते व त्या सान्यानाच साईप्रेमाचा लाभ झाला.

हे सर्व पाहिल्यावर वाटते की आपण कोण आहोत? हिंड की मुस्लीम? हे साईबाबांनी न सांगण्यात त्यांचा सारे मानव एक आहेत व त्यांचा एकच धर्म आहे तो म्हणज माणूस हाच संदेश तर नसावा? आजही साईंमंदिरात सर्व धर्मियांना प्रवेश मुक्त आहे. साईचरणी येवून हिंड प्रार्थना, पूजा करतात. मुसलमान नमाज, कलमा पढतात हे केवढे वैशिष्ट्यपूर्ण आहे! इथे शीख, खिस्त, पारशी, सिंधी सारेच येतात. साई मंदिरात येणारा प्रत्येक साईंभक्त आपला धर्म बाहेर ठेवून आत येत असतो. हिंड, मुस्लिम, शीख, खिस्ती सारेच जण एक होवून साईची प्रार्थना करतात. श्रद्धापूर्वक नतमस्तक होतात अशावेळी त्यांचा धर्म त्यांच्या आड येत नाहीं. सारे माणूस म्हणून एक होतात. एकतेचा हा संदेशच जणू यातून प्रतीत होताना दिसून येतो.

प्रत्येकाने आपापल्या धर्मानुसार आचरण करावे परंतु इतरांना त्याचा उपद्रव होवू न देता भारत हे निधर्मी राष्ट्र आहे असे आज ओरडून सांगावे लागते पण साईबाबांनी शतकापूर्वीच आपल्या कृतीने, आचरणाणे ते दाखवून दिले होते. निस्पृहता, निधर्मीयता त्यांच्या जीवनाचे अविभाज्य घटक बनले होते. त्यांचा हा संदेश आजही समाजास जागृती आणणारा आहे. एक नवी दिशा, मार्ग दाखविणारा आहे हे निश्चितच अशा या साईंचे श्रद्धापूर्वक पूजन करणे, भक्ती करणे म्हणजे मांगल्याचे, सौख्याचे पूजन आहे. एकतेचे अंगिकरण आहे. अशा या आपल्या सकलांच्या साईंस माझे कोटी कोटी नमस्कार!

बाबांची कृपादृष्टी

—सौ. सुहास अजित नाईक.
विठ्ठल मंदिरा समोर, गणेश चौक,
मु. पो. हरदा, जि. होशंगाबाद.

“शरण मज आला, आणि वाया गेला ॥
दाखवा दाखवा ऐसा कोणी ॥
नित्य मी जिवंत जाणा हेचि सत्य ॥
नित्य ध्या प्रचिती अनुभते ॥

० माझा भक्त जो दृढ श्रद्धेने मजवर पूर्ण विश्वास ठेऊन माझ्या शरण आला आहे. त्याला मी कृतांताच्या दाढेतूनही ओढून काढीन”. गुरुमाऊळीच्या हृद्या वचनाची प्रचिती मला नुकतीच आली.

सुखदुःख दोन्ही मानवी आयुष्यात असतात. सुखात मात्र मनुष्य अती आनंदात असतो दुःखानी मात्र होरपळून निघतो. माझ्या आयुष्यात असेच चटके लावणारे दोन प्रसंग आले.

माझे सासरे अनन्य साईभक्त आमच्या घरातील प्रत्येक नवीन काम बाबांच्या कृपे शिवाय होतच नाहीं. माझी सुद्धा बाबांचर पूर्ण श्रद्धा आहे.

तीन वर्षपूर्वी मी वरीच भाजली होती. त्या आजारातून बाबांच्या कृपेने लवकर वरी झाली. माणसाचे भोग मात्र त्यालाच सहन करावे लागतात. पणू माऊळीच्या नामस्मरणानी सहन करायची शक्ती येते, व दुःख कमी होते माझे सासरे मला नेहमी असे धीर ध्यायचे. जणू बाबाच मला त्यांच्या मुखे आधार ध्यायचे.

अलिकडचाच एक प्रसंग देत आहे. मला पाच वर्षांची जुळी मुले (भरत व भूषण) आहेत. २० आँगस्टला रात्री ९ वाजेपर्यंत भूषण वरा होता. नंतर त्याला थंडी वाजली, वांती झाली, त्याला ताप चढत होता. बघता बघता त्याच्या छातीत वाजायला लागले. त्याने डोळे फिरविले. मान टाकली, व

निपचितच होऊन गेला. मी खूपच घावरले. बाबांच्या नावाचा धावा केला, बाबा त्याला बरं वाटू दे. त्याच्या अंगाला उदी लावली. माझे सासरे बाबांकडे बसले त्याला मी सासुवाईकडे दिले. त्यांनी भराभर त्याच्या अंगावर पाणी टाकल व जबरदस्ती तोंडात उदीच पाणी घातल. शेजारी माझी आजी राहते सर्वजण धावत आले. त्याच दिवशी शरदमामा तिथे आला होता. तो इंदैरला असतो त्यांनी त्याला घेतल व उदीच्या पाण्याच्या पट्टच्या ठेवल्या. मला वाटल आता आपल्याला काय पहायला मिळत आहे?

खरी प्रार्थना कधीच वाया जात नाही म्हणतात तेच खरे झाले. मी सारखी बाबांच्या नावाचा जप करत होते. बच्याच वेळांनी तो थोडा कण्हळा. बाबांनी त्याला बाचवल. नंतर डॉक्टर आले व त्यांनी ताप बघीतला तर १०७ डिग्री होता. त्यांनी इंजेक्शन लावले व म्हणाले, “हथाला जास्त औषध देऊ शकत नाहीं डोळचावर व डोळ्यावर परिणाम होऊ शकतो. ‘देवावरच्च विश्वास ठेवा.’” मी सारखी त्याला उदी लावत होते त्याचे डोळे शून्यात होते तो कुणालाही ओळखत नव्हता. तापाने तो वेडेवाकडे बडवडू लागला. आम्ही सारखे बाबांच्या नावाचा जप करत होतो. सकाळी पाच वाजेपर्यंत ताप कमी झाला. “बाबांचे होते लक्ष, काळाला मिळाले नाहीं भक्ष”.

माऊलीच्याच कृपेने त्याचा पुर्नजन्म झाला. त्या कृपेची परतफेड हृदय जन्मात तरी शक्य नाही बाबांची लीला अगाध आहे.

श्रीसाईसच्चरित वाचनानंतर

—श्री. शाम जुवळे
जनार्दन भवन, ९
छविलदास रोड,
दादर (प.) मुंबई २८

० गुरुवार दि. ३१-५-८४ रोजी पहाटे ४ वाजता भगवान् श्रीसाई-
बाबांनी स्वप्नाद्वारे श्री साईसच्चरिताची पोथी गुलाबाचे एक लाल फुल
त्याच्यावर ठेवून माझ्या हाती दिली व मला ती वाच म्हणून आज्ञा केली;
गेल्या सात दिवसात मी ती वाचून समाप्ती केली. पोथी वाचल्यानंतर श्रीसाई-
कृपेने मनात उद्भवलेले सद्विचार मी खाली शब्दांकित केले आहेत. श्रीसाई-
लीलेच्या भाविक भक्तगणांसाठी त्यांचा सद्गुपयोग होईल असे वाटल्याने ते देत आहे.

(१) प्रत्येक भक्ताची दैनंदिन साधना ही केवळ मनःशांती लाभण्या-
करिता केलेली असते; मनःशांतीच्या अभावी मन अस्थिर व अस्वस्थ होत
असते, मनाच्या अशा प्रतिकूल अवस्थेत केलेली साधना फलदायी होण्याच्या
ऐवजी बरेच वेळा विपरित परिणाम घडवून आणित असते; म्हणून सर्वप्रथम
भक्ताने आपल्या मनाचे दैनंदिन व्यापार बारकाईने आयासिले पाहिजेत; मनः-
शांतीच्या आड येणारे प्रत्येक बारीकसारीक व्यापार हुड्कून काढून ते सर्व
मना वेगळे केले पाहिजेत; एकदा मन मोकळे झाले म्हणजे साधनेकरिता ते
अनुकूल होत असते; शुद्ध मन अविरतपणे श्री साई-चरणाशी निगडीत रहाते.

(२) चिवेक व वैराग्य या दोन नेत्राद्वारे “श्रीसाईसच्चरित” या पवित्र
व पुण्यदायक पोथीचे पारायण केले असता भक्ताच्या दृष्टीला असे प्रतित
होते की श्री साईबाबा हे आपले वैयक्तिक जीवन विश्वाशी समरस होऊन
जगत होते; भक्तांनी आदर्श-जीवन कसे जगावे याचे ते एक प्रात्यक्षिक
होते; मानवी-जीवन विश्व-जीवनाचा अविभाज्य असा एक घटक आहे;
समुद्राची लाट फार वेळ स्वतंत्रपणे उभी राहू शकत नाही; समुद्राशी समरस

होण्यात तिचे कल्याण साठविलेले असते; तद्वतच मानवी—जीवन विश्व—जीवनाशी समरस झाले असता समृद्धी पावत असते.

(३) प्रत्येक कर्म ईश्वराची पूजा या नात्याने केले असता भक्त प्रत्येक कर्माच्यावेळी दक्ष रहाण्याची अति उपकारी सवय स्वतःच्या मनाला लावून घेत असतो. सर्वकाळ दक्ष राहिल्याने अनुचित कर्म भक्ताच्या हातून घडण्याची शक्यता बहुधा असत नाहीं. कर्म करीत असता अनायासे भक्ताला देव—पूजाही घडत असते. साहजीकच देव—पूजेचा आनंदही तो अशा वेळी उपभोगीत असतो; देव—पूजेत देव हा अग्रगण्य असल्यामुळे भक्त हा स्वतःला भाविक—पूजारी असे संबोधित असतो म्हणजेच कमचिं कर्तेपण देवाला देवून भक्त कर्म—फलापासून अलिप्त रहात असतो; कर्म—फलापासून अलिप्त राहिल्याने भक्ताचा अहंभाव कमजोर बनला जातो; अहंभावाच्या कमजोरीमुळे भक्ताची श्रद्धा सहजगत्या वाढीस लागलेली असते; वाढीस लागलेली श्रद्धा विश्व—वंधुत्वाला पोषक अशी बनली जाते. विश्व—वंधुत्व भक्ताला सवुरीची महान शिकवण देत असते; श्रद्धा व सवुरी अशी बाणवून केलेली भक्ताची पावन श्रीक्षेत्र शिरडीची यात्रा सफल होत असते.

जय भगवान् श्रीसाई—राम.

उदीचा एक असाही चमत्कार

—सौ. अपर्णा हेमचंद्र प्रधान.
३१६ सोमवार पेठ,
पुणे — ११.

नवसास माझी पावेल समाधी । धरा दूळ बुद्धि माझे ठायी

० माझे वडील पहिल्यापासूनच साईभक्त आहेत. आमचे घरी दर गुरुवारी साईबाबांची आरती वगैरे नियमित होत असते. योगायोगाने माझ्या वडिलांना जावई म्हणजे माझे पति हे पण साईभक्त मिळाले. हचाबद्दल आमच्या घरी सर्वांतीच आनंद झाला. श्री साईनाथांच्या कृपेचे व उदीचे अनेक अनुभव व प्रचिती आम्हांस आलेली आहे.

हा अगदी अलिकडचाच साईबाबांच्या उदीचा अनुभव मी देत आहे. मला तीन मुली आहेत. तिसऱ्या खेपेस मी माझे संतती बंदची शस्त्रक्रिया करून घेतली आहे. परंतु नुकतीच अशी वेळ आली की परत दिवस गेले आहेत की काय असे चाटू लागले व डॉक्टरनेही प्राथमिक तपासणीत तसे सांगितले. त्यामुळे आम्ही दोघेही फार हवालदिल झालो. काय करावे काहींच सुचेना. अखेर आम्ही श्री साईबाबांचे पाय धरले व प्रार्थना केली की बाबा आम्हांला आता चौथे मूल नको. आहे त्यांचाच व्यवस्थित सांभाळ करा. यातून तुम्ही आमची सुटका करा.

आणि खरोखरच दोन महिन्यांनी बाबांनी माझी हच्या संकटातून व्यवस्थित सुटका केली. कुठचीही शस्त्रक्रिया करावी लागली नाही अगर कुठचाही वाईट प्रकार घडला नाही. त्या दिवशी आम्ही श्वास टाकला व बाबांची कृतज्ञतेने प्रार्थना केली.

हच्यासाठी मी रोज बाबांची उदी पाण्यातून घेत होते. बाबांच्या कृपेने व त्यांच्या उदीनेच माझे संकट टल्ले अशी आमची पूर्ण श्रद्धा आहे. म्हणूनच बाबांची वचने व त्यांच्या उदीचा चमत्कार कधीही फोल ठरणार नाहीं अशी आमची पूर्ण श्रद्धा आहे.

बाबांच्या उदीमुळे माझे संकट टल्ले. असाच बाबांच्या कृपेचा व त्यांच्या उदीचा संकटग्रस्तांना लाभ होवो हीच साईचरणी माझी प्रार्थना.

शङ्केचे फल

॥०८८०८८०८८०

—सौ. नीता नारायण कालुळे
वी। १२, श्रीओजस सोसायटी,
कोल डोंगरी अंधेरी.

अखिल जगताची रात्रंदिवस चालत असलेली घडामोड कोणत्या तरी अदृश्य शक्तिमुळे चालू आहे. एवढे खास. ही शक्ति दुसरी कोणतीही नसून त्या सर्व शक्तिमान परमेश्वराची इच्छा हीच होय. मानवी प्रयत्न सर्वबाजूंनी निष्फल ठरल्यावर मग आपोआपच आपल्या तोंडून उद्गार निघतात परमेश्वरा तूच आता चमत्कार करून माझ्या प्रयत्नात यश दे”.

माझा मुलगा चिं. मिळींद बारावी (१२ वी) परीक्षा पास झाला. परंतु त्याला अभियांत्रिकी शिक्षणांकरिता ज्या गुणांची अपेक्षा होती तेवढे गुण त्याला मिळाले नाहीत. माझ्या मुलाची अभियांत्रिकी कडे अधिक ओढ होती. त्याचप्रमाणे तो अभ्यासही करीत होता. परंतु त्याच्या अपेक्षेप्रमाणे गुण न मिळाल्यामुळे तो निराश झाला. आणि मी पण निराश झाले. तरी सुद्धा मिळालेल्या गुणांनी माझ्या मुलाने सरकारने नवीन काढलेल्या इंजिनिअरिंग आणि पॉलिटेक्निक कॉलेजमध्ये वन्याच ठिकाणी अर्ज केले. प्रत्यक्ष त्या त्या ठिकाणी जाऊन प्रवेशासाठी खटपट करीत होता. एक दोन महिने उलटून गेले तरी यश आले नाही.

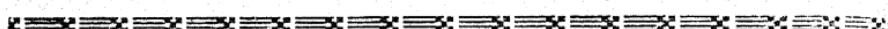
अशा स्थितीत एकमेव आधार म्हणजे आमचे सद्गुरु साईबाबा. त्यांच्या—शिवाय आम्ही कोणाचा पदर धरणार? आम्ही साईबाबांचा जप सुरू केला. व बाबांना साकडे घातले की, माझ्या मुलाला अभियांत्रिकी कॉलेजमध्ये प्रवेश मिळाला पाहिजे. आणि सर्वस्वी बाबांच्यावर अवलंबून राहिलो.

आणि एके दिवशी अचानक एका पॉलिटेक्निक कॉलेजचे पत्र मिळाले, आणि माझ्या मुलाला मुलाखतीसाठी बोलावण आले. आम्ही त्याठिकाणी गेलो. फीचे पैसे भरून प्रवेश घेतला. पण त्याच ठिकाणी एक चमत्कार झाला. तेथे उपस्थित असलेले अनोठखी गृहस्थ आम्हाला म्हणाले की,” तुमचा

मुलगा बारावी (१२वी) पास आहे व गुणांची टक्केवारी पण चांगली आहे. तर त्याला इंजिनिअरिंग कॉलेजमध्ये का पाठवित नाही? पेणला नवीन कॉलेज उघडले आहे तेथे अशा हुशार मुलांना जहर प्रवेश मिळेल. एवढे एकल्यावर वावांचा धावा करीत करीत आम्ही पेणला आलो. सायंकाळीची ५ ची वेळ. संस्थेचे अध्यक्ष भेटतील की नाही ही आणखीन चिता. पण वावांच्या कृपेने अध्यक्ष भेटले आणि त्यांनी सद्भावनेने गुणांची टक्केवारी तपासून इंजिनिअरिंग कॉलेजमध्ये माझ्या मुलाला प्रवेश दिला.

साईवावांची लीला अगाध आहे. ज्या गृहस्थांना आम्ही या घटनेपर्यंत पाहिले नव्हते. ते अचानक भेटतात काय व सल्ला देतात काय. सर्वच अघटित होते. जण साईवावांनीच त्यांना आमच्यासाठी पाठविले होते. साईवावांनी चमत्कार करून माझी इच्छा पूर्ण केली.

“जया मनी जैसा भाव तया तैसा अनुभव” याची प्रचिती वावांनी कळकळीची हाक मारताच मला आणून दिली. माझ्या तोङ्डन नकळत उद्गार निघाले “दिव्यत्वाची जेथे प्रचिती तेथे कर माझे जुळती.”

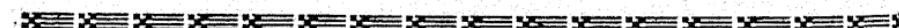

जाहीर प्रकटन

श्री साईवाबा शिरडी यांना भवतांनी अर्पण केलेल्या वस्त्रांची व विविध वस्तूंची विक्री दर गुरुवारी, रविवारी व उत्सवातील सर्व दिवशी सकाळी झाठ वाजले पासून शिरडी येथील श्री साईवाबा मंदिराचे समोरील आचारात, जाहीर लिलावाने होईल, तरी ज्या साईभक्तांना अशी प्रसाद वस्त्रे व प्रसाद वस्तू घेणेच्या असतील त्यांनी लिलावाचे वेळी हजर राहन मागणी करावी व श्री साईवावांचे प्रसादाचा लाभ घ्यावा.

—रा. द. बऱ्झे.

कार्यकारी अधिकारी,
श्री साईवाबा संस्थान, शिरडी.

चालू युगात साईबाबांचे महत्व

—श्री. विजय यशवंत सहामते
मुद्रकाम पो. चिचणी,
तालुका डहाणू जिल्हा ठाणे.

ईश्वर अल्ला तेरे नाम। सबको संस्ती दे भगवान् ॥

हच्या गाण्याच्या ओळीने आपणाला बरेचसे समाधान मिळते. परमेश्वर, रहिम, येशू आणि अल्ला सर्व काही एकच. आपण त्याला निरनिराळी रुपे देऊन प्रत्येक जण त्या त्या माध्यमातून आपला राम, रहिम सर्वकाही शोधीत असतो आणि त्याचा त्या त्या जगतमान परमेश्वरावर विश्वास असतो. परमेश्वराची रुपे ही जरी वेगवेगळी भासत असली तरी तो एकच आहे. ज्या प्रमाणे पाण्यात रंग टाकावा व तो रंग त्या पाण्यास येतो तद्वतच परमेश्वर त्याच्या निरनिराळचा रुपांनी आपली परीक्षा घेत असतो त्यात आपल्या श्रद्धेची पातळी किती वरे भरते.

अनंत कोटी ब्रह्मांडनायक श्री. सच्चिदानन्द सद्गुरु साईनाथांनी आपला अवतार हच्याच करिता घेतला असावा. त्यांनी आपणा सर्वांना जवळ आणले. आपल्यातील जात, पात इ.ची कीड त्यांनी धुऊन टाकली. आपण सर्व एक आहोत आणि अल्ला व ईश्वर एकच आहे. “अल्ला तेरा भला करेगा” हच्या बाबांच्या म्हणण्याने आम्ही आमच्यातील भेदभाव विसरून बाबांच्याकडे जात होतो व जातो आणि त्याचेच प्रतीक म्हणजे सध्या शिरडीत सर्व-धर्म समभावाचे प्रतीक आपणास पहावयास मिळते.

बाबांनो तुम्ही एकाच परमेश्वराची लेकर. कोणाला काही देता आले नाही तर देऊ नका परंतु गोड बोळून सांगा. देवाने मौल्यवान मनुष्य जन्म दिला तो व्यर्थ मातीमोल का करता, माणसाने आप-आपसातील हेवेदावे विसरून एकत्र या. चांगले कार्य करा जेणे करून मनुष्य जन्माचे सार्थक होईल. मला नेहमी आठवा. मी तुमच्या बरोबरच आहे. माझी घडे तुर्बाती मधून सुद्धा तुम्हाला आवाज देतील. बाबांनो हच्या दयाच्या मंदिरात पंचप्राण आहेत तोपर्यंत दिवसातून एकवेळा तरी आपल्या आराध्य देवतेचे स्मरण करा.

कहु कहु म्हणता वेळ निघून जाईल. नग्न आलो नग्न जायचे. मी फकिर, मला घर ना दार, सारी किरकीर त्यागून मी मशीदींत (द्वारकामाईत) आलो. येथे कोणी कोणाचे नाही म्हणून संपत्तीचा गर्व ठेवू नका. गर्वानि फूलू नका. भूकेल्याला अन्न, अश्रीतांना क्षणभर निवारा द्या. परमेश्वर सदैव तुमचे कल्याण करील.

किती सुंदर व चांगले विचार या पिढीला बाबांनी दिले. परंतु आज नेमकी परिस्थिती उलट झाली. आम्ही आमच्या स्वकृत्याने मानलो. आमच्या-तील “माणूसकी” हा शद्व कागदावर लिहिण्यापुरताच राहिला. आम्ही आमच्या बंधुभगिरीचे रक्ताचे घोट घेऊ लागलो. कजाला मर्यादाच राहिली नाही. आम्ही गरिबांवर अनाथांवर घोर अन्याय करून आमची घरे कशी मुखी करू हथा विचारात आहोत. प्रेमाचा मायेचा ओलावा आमच्यातून लोप पावत असून त्याची जागा द्वेष आणि मत्सरानी घेतली. आम्हीच शहाणे ठरलो. ~~sss~~ नाही¹ आम्ही जन्माला येऊन निरर्थक ठरलो म्हणायचे. आम्ही आमच्या जन्मदात्या आईबापांना विचारेनिशी झालो. फॅशनरूपी वादळात सर्वस्वी गमावून बसलो. अहंकाराने वैमनस्य ओढून घेतोय व मानसिक संतुलन घालवून बसतो. बाबांच्या वरील वचनांची घोर घोर निराशा केली. निसर्ग सुद्धा सुखाने जगू देईना. रोजच जाळ पोळ, दगली, खून, रक्तहानी हथांनी आमचा श्वास गुदमरतोय, त्यातच वाढत्या महागाईचा व्रम्हराक्षस आ² वासून उभा आहे. प्रलय, अपघात इ. आपत्तीद्वारे आमच्या दरिद्री जीवनाची लक्ष्यरे होत आहेत.

अजूनही वेळ गेली नसावी. आपण सर्व बाबांना शरण आलो आणि प्रार्थना केली की, बाबा तूम्हा वीना आम्हा “कुणी दाता बाबा कुणी त्राता” बाबा आम्ही मुर्ख, अज्ञानी तुम्हाला शरण आलोय. तुमच्या वचनाप्रमाणे हथा कलियुगात आमच्या सहाय्यासाठी याल का? होय तुम्हाला आलेच पाहिजे. मुल चुकले तरी आई त्यास प्रेमल्पणे पुन्हा कडेवर घेतेच की नाही. बाबा आम्ही चुकलो. तुमच्या वचनांचा वेगळाच अर्थ घेऊन कोष्टीकाप्रमाणे अविचाराचे जाळे तुमच्या शिवाय बाबा कोण वरे तोडणार. बाबा लवकरच पुन्हा अवतार घेऊन सध्या चाललेल्या भस्मासुररूपी अविचाराला मारण्याचे सामर्थ्य फक्त तुमच्यातच आहे. फक्त तुमच्यात. बाबा तुम्ही पुन्हा यालच, तुमच्या दर्शनाने, स्पर्शने आम्ही सर्व काही भेदभाव जाती पंथ सगळे विसर्लन तुमच्याच चरणी लीन होऊ, परंतु याच वरं का?

एक मनोगत

साईबाबांची भक्ती

—श्री. सुरलीधर घोलप
६५३ सहकार नगर नं. २,
चेंबूर, मुंबई ४०० ०७६.

० शिरडीचे श्रीसाईबाबा हे कोणत्या धमचि, जातीचे, पंथाचे पाईक होते ही गोप्ट अज्ञात आहे. पण ते फकिरी वृत्तीचे वैरागी होते हे सर्वज्ञात आहे. गरीबांवर, प्राण्यांवर दया करा, दानधर्म ऐपतीप्रमाणे करा असे ते सांगत होते. निरिच्छ, दयाळू, परोपकारी स्वभाव असे वर्णन निरनिराळधा ग्रंथात वाचले आहे. त्यांनी दाखवलेले चमत्कार, त्या योगे अनेकांना त्यांची पडलेली भुरुळ सर्वज्ञात आहे. ठिक-ठिकाणी बाबांची मंदिरे आहेत. अवतारी प्रूष म्हणून व ज्यांना परमेश्वर समजला त्या बाबांना मानून त्यांची पूजा अर्चा करण्यास सगुण भक्तीचा मार्ग अवलंबिणाऱ्यांना जर चमत्कार पहावयाचा असेल तर त्यांनी बाबांची भक्ति जरूर करावी.

एक उदाहरण देतो. माझा एक भाचा आहे मुंबईत. तो तरुण आहे. बी. कॉम. झालेला आहे. पदवीधर आहे. त्याने माझे घरी बाबांची तसवीर वघितली. तसेच मी बाबांवर आधारीत केलेले काव्य-लेखन श्री साईलीलेत वाचले त्याने. मग बाबांची एक छोटीशी पोथी त्याने आणली. त्याला काय वाटले असेल ते असो पण आज तो साईमळत झालाय हे मी स्वतः वघितले. मी तर त्याला काहीं सांगितले नक्हते की तू असे कर पण काहीं तरी बाबांचा त्याचेवर प्रभाव पडून तो साईमय झाला आहे. हा सुद्धा एक चमत्कारच आहे.

ईश्वराच्या अस्तित्वाचे दर्शन घडविणाऱ्या व पटविणाऱ्या सामान्य बुद्धिच्या पलिकडे पोचलेल्या साक्षात्कारी प्रतिभेदे व प्रतिमेचे देणे असलेल्या गृह, अगम्य अनाकलनीय वृत्तीचे परोपकारी श्रीसाईबाबा हे संत महात्मे तर होतेच होते परंतु समाजाचा एक कल जो नास्तिकवादाकडे झुकत होता, तो कल वेळीच त्यांनी आपल्या अंगी असलेल्या दिव्य व अद्भूत शक्तिचे सामान्य जनानां दर्शन देवून सावरला. समाजाला योग्य वळण लावण्याचे लोकोत्तर कार्य अनेक

संतानी केले. इतर अनेक समाजधुरीणांणी सुद्धा केले, हातभार लावला, जनजागृति केली पण हे संत, महात्मे व इतर समाजधुरीण एका विशिष्ट अशा जाती धर्म पंथाचे होते. पण बाबा कोठून आले व तेही अचवित आले व गेले कीठे हे गूढ मला तसे सुटले नाहीं. निरनिराळ्या जाती, धर्म पंथाचे लोक त्यांनी भक्त म्हणून आपल्यामागे आणले हे कशाचे द्योतक आहे? निरनिराळ्या जाती, धर्म पंथाचे लोक एका ठिकाणी खेचून आणणे व अखिल मानव धर्म हाच खरा धर्म व मानवतेची शिकवण देणे, तसे संस्कार त्यांचे मनावर करणे हे सोपे काम होते कां? शीलाखड्यातून सुंदर शिल्प शिल्पकार निर्माण करतो. हे ज घडवणे आहे नेमके तेच कार्य बाबांनी केले. बाबांचे कार्य खरे तर थोरच आहे. त्यांची भक्ति करणे योग्यच आहे. परंतु जर काहीं आत्मशुद्धि हवी असेल मनाची शांती हवी असेल, आत्मविश्वास हवा असेल, प्रामाणिक व्हावेसे वाटत असेल, राग क्रोध मत्सर वगैरे दुरुणावर मात कराविशी वाटेल, सत्यवादी व मानवतावादी व्हावेसे वाटत असेल, तर फक्त एकच उपाय आहे. बाबांची शिकवण आचरणात आणणे मग मी म्हणजेच बाबा आणि बाबा म्हणजेच मी हे वेगळेपण गळून पडेल. मी आणि बाबा वेगळे नाहीं आहोत ही धारणा मनात जोपासते, वाढते, म्हणजेच मी व बाबा दोन नाहींत ही भावना मनात जोपासणे दृढ करणे, हथाचा अर्थ निर्गुण निराकार भक्ति होय असे मला वाटते.

श्रद्धेशिवाय माणूस जगूच शकत नाहीं. श्रद्धास्थाने वेगवेगळी असतील पण प्रत्येकाची कोणावर ना कोणावर श्रद्धा ही असतेच. पण फक्त श्रद्धा असप्पापेक्षा ज्यावर श्रद्धा ठेवली जाते, त्या श्रद्धास्थानाची शिकवण काय होती, आचरण कसे होते हे बहुतेकदा विसरले जाते. किंवा सोईस्करपणे त्याचा विसर पडतो. नुसती श्रद्धा ही अंधश्रद्धा होय. श्रद्धास्थानाची शिकवण काय होती आचरण काय होते हे मनोमन पक्के जाणून वेऊन तसे आचरणात आणणे म्हणजेच सत्यवृक्त भक्ति होय. तोंडाने नामाचा गजर करण्यापेक्षा जर अंतःकरणात सतत गजर जागता ठेवला तर अंतःकरणातून काहीं एक प्रेरणा निश्चित मिळू शकेल. हृदयातले ठोके जसे सतत चालू असतात त्यात खंडनसतो. तसेच प्रेरक शक्तिचा सतत गजर अंतःकरणात चालू हवा. मग जागेपणाची अवस्था असो वा निव्रित अवस्था असो.

“शोधू नकोस आता तु अन्यत्र माधवाला
हृदयी तुझ्याच आहे निरंतर तो वस्तीला”

बाबांची उदी महान औषध

—कु. सुजाता शामसुंदर पालकर.
६, डहाणूकर विल्डग,
कांदिवली (पश्चिम)
मुंबई — ४०० ०६७.

० आजपर्यंत आमच्या कुटुंबावर अनेक संकटे आली परंतु त्या संकटातून शिरडीच्या साईबाबांनी आम्हांला सुखरूपण सोडवले आहे. असेच काही अनुभव मी या लेखाद्वारे आपल्या समोर मांडत आहे.

बाबांची उदी म्हणजे संजीवनी आहे. त्या उदीमुळे व बाबांच्या कृपाशिवादामुळे अनेक लहान मोठे आजार' रोग वरे होतात. नुकतेच माझे लग्न ठरले आहे. एकदा मिस्टरांच्या उजव्या डोळ्याच्या खालच्या पापणीच्या आतील वाजूस एक पुढी आली. आठ दिवस औषधोपचार करूनही त्या पुढीमुळे होणारा त्रास होतच होतम. अखेरीस फॅमिली डॉक्टरांनी त्यांना डोळ्यांच्या स्पेशालिस्ट डॉक्टरांकडे जाण्याचा सल्ला दिला.

डोळ्यांच्या डॉक्टरकडे मिस्टरांना घेऊन गेले असता डॉक्टरने सांगितले की ही पुढी आता औषधोपचारानी वरी न होता तिचे ऑपरेशन करावे लागेल व ऑपरेशन शिवाय दुसरा पर्याय नाही असे सांगून डॉक्टरनी ऑपरेशनसाठी दिवस, वेळ ठरवून आम्हांस जाण्यास सांगितले. नाईलाजास्तव मिस्टर ऑपरेशनला तयार झाले. परंतु मी-त्यांना धीर देऊन सांगितले की कुठलेही औषध घ्यायचे नाही आणि ऑपरेशनही करायचे नाही. मी बाबांना सांकडे घातले की ऑपरेशनशिवाय डोळा वरा झाला पाहिजे. मी रोज त्यांच्या डोळ्याला उदीचा लेप लावी व उदी खायला देई, आणि थोड्याच दिवसात ऑपरेशन न करता डोळा पूर्ण वरा झाला आता त्यांना कसलाही त्रास होत नाही.

तसेच एकदा मिस्टरांच्या मानेला व काखेत अचानक गाठी आल्या. सतत १५ दिवस औषधोपचार चालू होते, परंतु डॉक्टरना गाठी कसल्या आहेत ते समजू शकले नाहीं. शेवटी डॉक्टरांनी रक्त तपासण्यास सांगितले. मी तर खूप घावरून गेले. हचा वेळीही मी त्यांना काहीं दिवस उदी दिली व बाबांना विनवणी केली की रक्ताचा रिपोर्ट पूर्ण नार्मल असू दे, मी माझा अनुभव

साईलीला' मासिकात देईन, व त्याप्रमाणे रिपोर्ट खरोखरच पूर्ण नाँमल आला, व त्यांना बरे वाटले.

आणखीन काही दिवसांनी त्यांच्या पोटात दुखू लागले व जेवणही अजीर्ण होऊ लागले. खूप दिवस औषधे घेतली काहींच फरक पडत नव्हता. परत हचा वेळेसही डॉक्टरांनी रक्त, लघवी तपासण्यास सांगितले, तेव्हांही मी त्यांना पाण्यातून उदी प्यायला द्यायची व त्यांना पोटाला लावायला सांगायची. बाबांच्या कृपेमुळे हा सुद्धा रिपोर्ट नाँमल आला व शेवटी त्यांना उदीनेच बरे वाटले.

बाबांच्या उदीचा दैवी चमत्कारच असा आहे. कुठल्याही औषधाने बरे न शालेले आजार बाबांच्या उदीने पूर्ण बरे होतात. फक्त आपण बाबांवर श्रद्धा ठेवली पाहिजे व सबुरीने काम केले पाहिजे. मग बाबा असे वागणान्याच्या मनोकामना पूर्ण करतातच. भक्तांच्या हाकेला सदैव ओ देणान्या माझ्या माऊलीला शतशः प्रणाम.

४४ ४४ ४४

साई चमत्कार

—सौ. अनंदा अरुण बंगाळे.

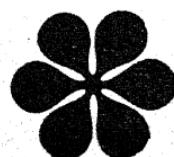
४-९ जुनी एअर-इंडिया कॉलनी सांताक्रुझ, कालिना (इस्ट).
मुंबई नं. — ४०० ०२९.

० साईलीला मासिकात अनुभव लिहिण्याची केव्हांपासून माझी इच्छा होती ती आज मी पूर्ण करोत आहे. खरं म्हणजे बाबांच्या कृपेनेच ती इच्छा पूर्ण होत आहे. पूर्वी मासिकात दुसऱ्यांचे अनुभव वाचून वाटायच आपल्याला बाबा कधी पावतील का? आपली इच्छा बाबा पूर्ण करतील का? आणि खरोखरच बाबांनी माझे हे गुपित जाणले असावे म्हणूनच मी आज माझा गोड अनुभव साईलीलामध्ये देऊ शकले.

माझ्या लग्नाला पाच वर्ष होत आली तरी आमच्या घरात पाढणा हालत नव्हता. खूप औषधोपचार केला. परंतु काही उपयोग होत नव्हता. डॉक्टरांनी सांगितल्याप्रमाणे फॉरेनहून औषधे माजविली (अर्थात माझे पती एअर इंडियात असल्यामुळे ही औषधे मिळविता आली) परंतु पदरी निराशाच येत होती. शेवटी गावठी औषध घेण्यास सुरुवात केली. त्यांनी तीन महिन्यात गुण घेईल असे सांगितले. चार महिने ज्ञाले तरी काहीच चिन्हे दिसेनात शेवटी निराश होऊन औषध बंद करण्याचा विचार केला. आणि त्याचवेळी बाबांच्या कुपेने माझ्या पतींची भेट वांद्रधाच्या साई दरबारातील जाधव मास्तरांशी झाली. सहज बोलता बोलता त्यांना कळले की आम्हांला मूळ नाहीं. त्यांनी आम्हांला गुरुवारी साईदरबारात येण्यास सांगितले. त्याप्रमाणे आम्ही दुसऱ्याच गुरुवारी तेथे गेलो. तेथे बाबांची मूर्ती पाहून शिरडीची मूर्ती डोळधासमोर आली. आम्ही दोघे बाबांसमोर प्रार्थना करीत होतो. इतक्यात जाधव मास्तरांनी माझ्या ओटीत केळी घातली व आम्हांला आशिर्वाद दिला. त्यानंतर दर गुरुवारी आम्ही तेथे जाऊ लागलो, आणि काय आश्चर्य दोन महिन्यातच मला दिवस गेले व मला पूत्र प्राप्त झाला. आता माझा बाळ सात महिन्यातच झाला.

तसेच माझ्या पतींना रात्रपाळी असते तेव्हां मी एकटीच असते. सर्वजण विचारतात की एवढ्या लहान मुलाला घेऊन तू एकटीच रात्री कशी रहातेस? परंतु रात्री झोपताना मी माझ्या व बाळाच्या कपाळाला बाबांची उदी लावते व बाबांची प्रार्थना करीत झोपी जाते. त्यामुळे मला रात्री कधीच भिती वाटत नाही तसेच बाळसुद्धा रात्री शांत झोपतो. अशी आहे माझ्या बाबांची किमया अशी आहे न्यांच्या उदीची किमया.

अशा माझ्या बाबांना शतशः प्रणाम. तसेच बाबांची कृपादृष्टि सतत आमच्यावर राहो हीच बाबांच्या चरणी प्रार्थना.

સાઈ માઝી માઉલી

સાઈ યાવી તુજી આઠવળ ।
સકાઠચી થેડ ઝુલૂક હોઉની ॥

ગાવે તુજે ગીત મદમસ્ત હોઉની ।
સંગે તુઝ્યા અસાવે છાયા તુજી હોઉની ॥

ચરણી તુઝ્યા લાગાવે ।
તવ પુષ્પ કમળ હોઉની ॥

ગાઉ તુજે ગુણ કિતી ।
આહે માઝી સિમિત મૂર્તી ॥

યે ધારૂની માઝ્યા સાઈનાથા ।
માઉલી તૂ માઝી હોઉની ॥

પિતા તૂ માઝા સખા તૂ માઝા ।
સાઈ તૂ માઝા સાઈ તૂ માઝા ॥

ગાઉ તુજે ગુણ કિતી ।
સાઈ બસ તુઝ્યા ચરણી હા માથા ॥

—શ્રી. ટી. એન્. ચચ્છાણ
યોગીકૃપા’
માતંગી કો.-ઓ. હાઉસિંગ સોસાયરી,
વૈશાળી સિનેમા સમોર
નડિયાદ ૩૮૭ ૦૦૧ (ગુજરાત સ્ટેટ)

साईनाथांचा महीमा

* * * * *

छोटेसे आहे एक गाव
त्याचे शिर्डी असे नाव
त्याची आहे मोठी ख्याती
सर्व जातीचे तेथे जन येती ॥१॥

श्रद्धा, सबूरी मनी घरा ।
बाबा येती त्यांच्या घरा ।
समर्थ साई म्हणती लोक ।
मुखी म्हणा पुण्य श्लोक ॥२॥

बाबा सद्गुरु माझे साई ।
धाव पाव माझे आई ।
माझे बाबा सद्गुरु ।
आणि सर्वांचे कल्पतरु ॥३॥

माऊळी आमची मातापिता ।
तसाच सर्व जगाचा त्राता ॥
दीनांका आहे दीनबंधू ।
त्यांच्या पदकमली मी वंडू ॥४॥

साई मायाळू कृपाळू ।
तसाच दीनांका दयाळू ॥
तशीक आहे उदीची महती
नाथाची महिमा गाऊ किती ॥५॥

-सौ. सुधा गानल
डॉ. आकुला वाडी,
१०, लक्ष्मीनारायण लेन,
माटुंगा १९.

जा शरण साईला

श्रद्धा सबुरी तत्व प्रणाली साई वचन पाठा
जा शरण साईला जा शरणे साईला ॥७॥

शरण आला वाया गेला ऐसा नाही कोणी
साईला तू भज रे मानवा काया वाचा मनी
चहुकडे हा उभाच साई जपा रे साईमाला ॥१॥

देह जरी हा टाकून गेलो उभा मी सर्वांपाठी
दर्शन देइन म्हण साई हा माझ्या भक्तांसाठी
'अल्ला सबका भला करेगा' स्मरा साई वचनाला ॥२॥

'सबका मालिक एक' रे बाबा सांगून गेले साई
उदीस भाळी लाव मानवा सांगे मशिदमाई

साईबाबा जो सकलांचा साईंग्रंथ तो चाळा
जा शरण साईला जा शरण साईला ॥३॥

- लावणी समाजी सौ. आसावरी वायकूळ
संगीत विशारद, इ १८ बवेंगर,
घाटकोपर (पश्चिम), मुंबई ४०० ०८४-

साईबाबा—नाम महात्म्य

भज रे मना, साईबाबांचे नाम ।

भजता भजता नाम तथांचे, बनले सारे काम ॥

भज रे मना, साईबाबांचे नाम ॥धृ॥

दीन दुबळचांचा तू कैवारी, गुणवंता साईराया ।

विश्व चालका कृपा सागरा, थोर तुझी रे माया ॥

साई माऊली रे अवतरली, धन्य शिरडी धाम ॥भज रे मना॥

दीन बन्धु रे दीनानाथा, शीतल तुझी छाया ।

भक्ताच्या रे संकटवेळी, धावत ये गुरु राया ॥

लोचनी वाहे अश्रुधारा, आठवता तव नाम ॥भज रे.

गाता गाता महिमा तुझा, धन्य जाहली वाणी ।

भक्त तुझे गुण गाता गाता, थकले नाही कोणी ॥

नयनी रसले हृदयी बसले, मधुर तुझे रे नाम ॥ भज रे.

भाव भक्तिची ज्योत लावली, अश्रु फुलांच्या माठा ।

साई तुक्षिया चरणी आलो, मी बालक रे भोळा ॥

कृपा—सावली सदा असू दे, भगवंता साई राम ॥भज रे.

—श्री. भूरनदास बोरकर “सौरभ”.
डी. वी. साइंस कालेज, पो. गोंदिया,
जि. भंडारा (महाराष्ट्र) ४४१ ६१४

साईबाबाना ओवी

पहिली ओवी ग माझी समाधी मंदिरातील साईना
“श्रद्धा सबूरी” मंत्र स्पर्श होता त्यांच्या ओठांना ॥१॥

दुसरी ओवी ग माझी त्या लाडक्या द्वारकासाईला
जिथे साई राहिले होते वसतीस्थानाला ॥२॥

तिसरी ओवी ग माझी निववृक्ष गुरुस्थानाला
तिथे बैसले हो बाबा वारावर्ष तपाला ॥३॥

चौथी ओवी ग माझी चावडीला
होते बाबा तिथे जन रक्षणाला ॥४॥

पांचवी ओवी ग माझी लेंडीबागेला
बुडाखी विहिरीतील निरेने त्यांनी पणत्या लाविल्या ॥५॥

सहावी ओवी ग माझी खंडोबा मंदिराला
चंपाषट्ठीला उतरले भक्त तिथे अग्नि परिक्षेला ॥६॥

सातवी ओवी ग माझी त्या शिर्डी क्षेत्राला
प्रगटले साईदेव तिथे दर्शन देण्याला ॥७॥

—सौ. वसुंधरा रामराव चोरे
८०३ सी, लक्ष्मी भुवन,
डॉ. आंबेडकर रोड, दादर, मुंबई १४

अवतरला साई

धन्य क्षेत्री पुण्य नगरी

अवतरला श्रीसाई

दर्शन घेता तृप्त ज्ञालो
ही तर मास्ती आई ॥

दिव्य शिळेवर दिव्य उयोत ही
उजळे नेत्री उजळे हृदयो

श्यामल कोमल फकीर होऊन
बैसली ग विठाई ॥१॥

दीनबंधु हा दीन होवून
कोठून आला शिरडी पावन

शांतीसुखाचे सागर निर्मूल
अलख निरंजन गाई ॥२॥

महिमा थोर बाबा गुणांचा
दर्शन घेता नेत्री द्रवता

उद्दीत लपला सत्त्व गुणांचा
जो भक्तिरूप पाही ॥३॥

—श्री. अजित म. पावसकर.

जे १८१२ स. गो. वर्वे नगर,
घाटकोपर, मुंबई ४०० ०८४.

प्रार्थना

साई श्री नमितो, तुम्हांसी स्तवितो
ध्यातो तुम्हां अंतरी ।
त्वद्भक्ति मज द्या, सुबुद्धि गुण द्या
प्रार्थी प्रभो श्रीहरी ॥
सद्धर्मी मति द्या, सुकिर्ती यश द्या
विघ्न हरनी दुरी ।
शक्ति श्री मज द्या, प्रपञ्ची सुख द्या
शांती मनाला खरी ॥

-श्री. दा. र. दलबी.

५१७८, बी. पी. टी. कॉलनी रेनॉल्डस रोड
वडाळा, मुंबई ४०० ०३७.

प्रभो साईनाथ

प्रभो साईनाथा दे चरणी आसरा
नको येरझारा । नको जन्म मरण फेरा ॥
याची जन्मी देवा । नाम निरंतर ठेवा ।
हेचि दान देवा । मागणे मागते ।
शळा भक्ति वाढो । नित्य घडो सेवा ।
माया ममता नाती । नको आता साई ।
तुझी साई मूर्ती । नित्य हृदयी राहो ।
अचल निश्चल । एक तुच साई प्रभो ।

-सौ. कलावती वसंतराव चव्हाण.
बी. ६ अंबाबाई मेस्त्री निवास,
सेनापती बापट मार्ग,
दादर, मुंबई नं. ४०० ०२८.

साईनाथ नाम तुझे गोड लागू दे

(भजन - चाल - कोण दिवस येई कसा कोण जाणतो
श्री राष्ट्रसंत तुकडोजी महाराज यांचे)

श्री साईनाथ नाम तुझे गोड लागू दे ॥६॥

तुझ्या नामाची गोडी, लागो या पापी मना ।
डोळचांनी मूर्ती सदा सतत पाहू दे ॥७॥

दुर्बल हे मन माझे, विषयाने भरले खरे ।
यातूनी मुक्त व्हाया, तुझे ध्यान लागू दे ॥८॥

संतांची माया खरी, भक्तांचा उद्धार करी ।
बाबा तुझी सेवा खरी, आम्हां घडू दे ॥९॥

बाबांचे मंदिरात, जाऊनि दिवस रात ।
भजन गात गात तुझे, तल्लीन होऊ दे ॥१०॥

संसार कठीण फार, स्वार्थ हा करितो जोर ।
बाबांना सदा नमस्कार, तुझी सेवा घडू दे ॥११॥

श्री साईनाथ नाम तुझे गोड लागू दे.

-श्री. वासुदेव व्यंकटराव काळे,
सर्वोत्तम
केळकर वाडी. वा. नं. ३, वर्धी.

साईचे ऋण

शिरडीग्रामी पुण्य अवतरे
परमेश्वर साई परमेश्वर साई
बंधू भाव शिकवनी जनासी
भक्ती मार्ग देई ॥१॥

लग्न वन्हाडी आले चालत
वस्ती मशिदीसी—वस्ती मस्तिशीसी
गुरु आज्ञा मानूनी राहिले
साई शिरडीसी ॥२॥

यवन की हिंदू मनात किंतू
ग्रामस्थे छळिले — ग्रामस्थे छळिले
त्या सर्वावरी कृपा करोनी
त्यासी उद्धरीले ॥३॥

पृथ्वीवरले कार्य संपले
गेले शिलंगगाला—गेले शिलंगगाला
विजया दशमी मुहूर्त साधूनी
देह न्याग केला ॥४॥

सजीव नसूनी नित्यहि जागृत
भक्ता ताराया — भक्ता ताराया
सजीव असता वदले जे ते
बोल खरे कराया ॥५॥

जोडे करूनी चर्माचि मम
घाली तव पाया — घाली तव पाया
न फिझे ऋण तरी गेले कोटी
जन्म जरी वाया ॥६॥

—जयंती यादव जोशी
जावळे भुवन, भवानी शंकर रोड
दादर, मुंबई ४०००२८

परीसपदी

★★★**अ**★★★☆★★★

बाळ काय कारणे रडावा
आईला ना प्रश्न पडावा ॥

तदवत् माझ्या मनात चिंता
तर मग धीर मी का सोडावा ॥

चिंतामणी जर कुणा लाभला
उगा कशाला कोण रडावा ॥

सावरणारे हात जर बळकट
तोल कुणाच्चा का विघडावा ॥

परमप्रिय जे चरण अखंडित
बाबांच्चा सहवास घडावा ॥

दिशाहीन रस्ते रात्रीचे
साईचरणांचा धर्व निवडावा ॥

भवसागर जर तरुन जाणे
सारंग शिर्डीचा पकडावा ॥

बाबा साईचरणी क्षणोक्षण
दंडवत् माझा अखंड घडावा ॥

नरदेहाचे जर सोने होणे
परीसपदी या देह पडावा ॥

—श्री. बी. जी. चव्हाण.
कनकवाडी (गारगोदी) ४१६ २०९.

नमन

साईनाथा नमन तुझे चरणी माथा ।
उज्ज्वल बालक भास्यविधाता ॥७॥

निर्मल गंगा भरली नयनी
न्हाऊ घालिते भाव फुलांनी
हृषित घट अंतरी भगवंता ॥१॥

भावगीतांची गुफली माला
जनक जननी अपिली तुजला
भरली तुज कलेची दिन्यता ॥२॥

हृदय निरांजन देह तबकात
लाल भास्करी लाविली ज्योत
ओवाळी कर कमलांची देवता ॥३॥

विद्या पेरणी दे मज मति
उल्हास भवत वाढविल गती
भावी गुणांची वाणी सत्यता ॥४॥

—सौ. शकुतला शंकरराव रामटेके.
टंटखाना ले आऊट, दहिपूरा,
वराडे भवन प्लॉट नं. ३२७,
नागपूर ९.

दिवाळी शुभचिंतन

येती दिवाळी व नूतन वर्ष आमच्या सर्व साईभक्तांना' वाचकांना, लेखक-
कवींना, जाहिरातदारांना व हितचितकांना सुखाचे' समळीचे' व श्री साईभक्ती
वृद्धिगत करणारे जावो.

— संपादक

जीवनातील आधारस्तंभ होते. त्यामुळे त्यांच्या अवती-भवती असणाऱ्या सर्वांना आपले जीवन शून्यवत झाले, अर्थाहीन झाले, असे वाटले.

श्री साईबाबांचे परमभक्त नानासाहेब चांदोरकर, रोज भाकरी देणारी लक्ष्मीबाई, बाबांच्या सदव सञ्चिद्य असणारे देशपांडे (शामा) बयाजी पाटील इ. अरेक भक्तमंडळी ही एका अर्थाने धन्य होत. कारण त्यांना प्रत्यक्ष साईबाबांचा सहवास लाभला. साईबाबा हे थोर सत्पुरुष होत. ज्यांच्या कृपादृष्टीची आज आपण अपेक्षा करतो अशा थोर विभूतीला त्यांनी आपल्या डोऱ्यांने पाहिले, त्यांच्या साज्ञिद्यात काही काळ घालविला. प्रत्यक्ष ईश्वराच्या स्वरूपाला चालता गेलताना त्यांनी पाहिले आणि आपली दृष्टी पावन केली. सहवास लाभणे ही भाग्याचीच गोष्ट आहे.

साईबाबांना प्रत्यक्ष पाहिलेले, त्यांच्या महानिवणिप्रसंगी असणारे भक्त आज असण्याची शदप्रता फारच कमी. आपल्याला व यापुढील भक्तांना मात्र वर्णने वाचून ती कल्पनेने साकार करावी लागतात.

पण साईबाबा हे खरोखरच आपल्यातून गेले कां? श्री बाबा हे अवतारी पुरुष होते, ज्या कार्यसिठी, त्यांनी अवतार घेतला ते कार्य संपताच त्यांनी आपल्या जड देहाचा त्याग केला. साईबाबा हे स्वतःसाठी जगले नाहीत, व स्वतःसाठी मेले पण नाहीत. चंदनप्रमाणे त्यांनी लोकसेवा करून, आपला देह जिजिविला. लोकसेवेचे लोकोद्धाराचे व्रत त्यांनी अंगीकारले होते. दुसऱ्याचे दुःख दूर करण्यात त्यांनी आपले जीवन यतीत केले. त्यांच्याभोवती अनेक जातीधर्मांची माणसे होती, अनेक थरातील होती, पण साईबाबा सर्वांना समानतेने धागवित. आधी केले, मग सांगितले या उक्तीप्रमाणे ते स्वतः कृती करीत. ते स्वतः हिंदु-मुसलमानांचे सण सारख्याच उत्साहाने साजरे करीत. एकाच थाळीत कुत्रा, मांजर, पशुपक्षी यांच्यासमवेत् भाकर तुकडा खाऊन, त्यांचे उष्टे पाणी प्राशन करून सर्व ठिकाणी एकच आत्मा आहे, हे त्यांनी दाखवून दिले. श्रीबाबांना अनेक सिद्धि प्राप्त होत्या. त्याद्वारे त्यांनी पुष्कळ चमत्कार केले, व आजही होत आहेत कारण चमत्कारामुळे मनुष्याच्या मनात लवकर श्रद्धा निर्माण होते हे त्यांना माहित होते. महणून अनेक गोष्टी आपल्या लीलेद्वारे त्यांनी केल्या. त्यामुळे लोकांच्या मनात आस्तिक-भावना निर्माण झाली.